

Cinema negre dins la boira

La història. Nova Iberia, Louisiana, ahir. Dave Robicheaux, cajun tinent de policia, investiga els assassinats de noies salvatgement mutilades, en multar un actor de cinema que està rodant un film al comtat, aquest li diu ha descobert l'esquelet d'un home encadenat en els aiguamolls...

La pel·lícula. Quan el saxo tenor de Dexter Gordon fa *be-bop* Nova Orleans a la matinada parisienca de 'Alrededor de la medianoche' (1986) oscaritzat film de Tavernier, es certificava la fascinació del cineasta per la cultura nord-americana. Era qüestió de temps que Bertrand Tavernier (Lyon, 1941) fes un film *in situ...* *En el centro de la tormenta*, sapastre traducció espanyola de l'original, *Dans la brume électrique*, dins la boira elèctrica, és aquest film.

El resultat penetra en les boires de Louisiana post-huracà Katrina, dins els tòpics del cinema *noir*: veu en *off* del protagonista confident, antiheroi expeditiu; ajust de comptes amb el passat; dissecció de la societat dominant; laberint de pistes i contrapistes per entretenir el personal; final més o menys tancat i feliç... Els guionistes (dos) adapten la novel·la *In the Electric mist Confederate Dead* de James Lee Burke i es fan un nus. Cal suposar que, enfiat per rodar una pel·li de cinema negre a l'afrancesada Nova Orleans, l'aver-

nier no fila prim. En conseqüència, el film bascula perillosament entre el relat policial i el realisme màgic. I els efluvis literaris es fan notar en detriment de la versemblança del relat. Sort n'hi ha que per allí deambula un Tommy Lee Jones clivellat de batalles passades i de guerres futures. Un apunt a considerar: el film es va rodar en 2008, es va presentar als festivals en 2009 i no s'ha estrenat a Lleida fins el 2011. Per què?

La imatge. Dave a la fotografia

En el centro de la tormenta

Director: Bertrand Tavernier. Intèrprets: Tommy Lee Jones, P. Sarsgaard. EUA-França, 2009. 117'. JC Alpocat.

en sèpia, segle dinou, al costat del general sudista John Bell Hood.

La frase. "No tenim capacitat per decidir quan els morts ens viuen la vida" admet Dave. Poca broma. Ho diu Zorrilla: "Los muertos que vos matáis se infiltran por las paredes". I els grecs afegien que, ull viu!, amb la societat mortuòria que plana damunt els vius.

La recomanació. Banquet opípar per a degustadors de rareses, de quan el cinema europeu és dins la boira dels aiguamolls sudistes.